

tem natančno domeniti, da ni ene vrste jedi ali pijač preveč, a drugih premalo ali celo nič. Poglavitno na teh sestankih je veselo in pristržno razpoloženje, ki vlada lahko tudi ondi, kjer ni izobilja in razkošja. Vedno in povsod veljaj pravilo: svojemu stanu in premoženjskim razmeram primerno! **Z.**

IZ NAŠE SKRINJE.

GORENJCI (Nadaljevanje).

Zenitovanje. Predpustni čas — veseli čas in vključ v današnjim težkim razmeram se ljudje v tem času vendar še najbolj pozabavajo. Ker se na kmetih v predpustnem času že od pamtiveka sklepa največ zakonov, se ustavimo pri ženitovanju.

Cisto umevno je, da je sedanja življenjska kriza povzročila, da so res prave, šumne ženitnine postale na kmetih zelo redke in vedno več je takojmenovanih «tihih porok». To je seveda v mnogih ozirih pametnejše, vendar pa naš Gorenjec ljubi šumnejše svatovanje, kajti tudi to je podedoval od svojih očetov. «Tiha poroka» izgleda zanj nekam «preberaško», češ, ljudje bodo govorili: «Ta je pa malo priženil».

Jaz hočem opisati tu šumnejše ženitninske obrede, ki so se dogajali pri premožnejših hišah in kateri so mi v spominu še od detinskih let.

Snubitve. Če tudi imata ženin in nevesta že od prej kako medsebojno znanje, se vrši snubitve slovesno in s pomočjo posredovalca, takozvanega «mešetarja», ki je po navadi ženinov stric, boter ali kak starejši njegov sosed. O prihodu snubcev so nevestini stariši že prej obveščeni in imajo pripravljeno nekaj prigrizka in gotovo merico zalitka. Pri snubitvi ima glavno besedo mešetar. Govori najprej o letini, o kupčiji, o živini in šele potem pride na pravo točko. Nevesta mora biti med tem časom odsotna. Če tudi je nevestin oče z ženinom zadovoljen, vendar se navidezno brani, češ, «ne mudi se ji še, «kako jo bom pogrešal», «dobro ji je doma», itd.

Mešetar vse te navidezne ugovore hitro ovrže in neprestano hvali ženina in njegovo domačijo. Oče slednjič pravi: «I pa dajmo vprašat no, kaj bo dekle reklo». Na to očetovo opazko pokliče mati hčerko, ki je v kakem kuhinjskem kotu že precej nestrpno čakala na ta trenotek. Pri vstopu deklice se tudi ženinu odpre beseda in po kratkem uvodu jo vpraša, če bi mu hotela gospodinjiti. Ako deklica privoli, zaženkljajo kozarci in napije se na dobro srečo bodočega para. Zdaj pride na vrsto pogovor o doti in če je oče pri tem trd, se mešetar razkorači, udari parkrat po mizi in zakriči: «Kaj boš skoparil, ko ti ni treba. Saj pa

tvoje dekle tudi pride v hišo, ki je vredna največje dote». — Potem se domenijo še glede bale in določijo čas poroke.

Bala. Po nevestino balo grede ženinovi sosede dan pred poroko. Čim več vozov, tem bolje seveda. Fantje ozaljšajo vozove s smrečjem in s papirnimi traki v narodnih barvah. Konjem obesimo na vrat zvonce, na komate pa jim zataknejo cvetlične šopke. Fantje si okrase kloboke s cvetjem, pokličejo godca in tako opremljeni se odpeljejo glasno vrisaje in prepevaje na nevestin dom. S fanti se pelje tudi ženin. Ko dosepejo tja, najprej nekoliko zaplešejo, nato se pa prične nakladanje. Prva pride na vrsto skrinja, katero ima Gorenjec že od pamtiveka zelo v časti. Skrinja stoji v veži in je napolnjena z žitom ali s čimer si že bo di. Nanjo se vsede nevestin brat ali kak drugi njen sorodnik in ko fantje zgrabijo skrinjo, zavpije on:

«Ne dam, skrinja je naša!» Fantje začno prositi: «Daj brate, podari nam skrinjo!» — «Ne, ne podarim je, mnogo je vredna!» — «Pa jo nam prodaj!» — «Tisto pa že, kje imate starešino, da se pomenimo». (Dalje prihodnjč.

Manica.

KNJIŽEVNA POROČILA

Učiteljska tiskarna v Ljubljani je izdala sledeče knjige: Dr. Fran Bradač: «Iz starorimske lirike», (Cena Din. 12.—). Priznano lep prevod rimskih pesnikov. Takratno zdravo življenjsko naziranje podaja čitatelju teh pesmi poseben užitek.

Ika Waštetova: «Mejaši», (Cena Din. 25.—). Zanimiva zgodovinska povest iz naše slovenske davnine je napisana za odraslo mladino, ki posebno pri nas tako pogreša idealnega, navduševalno učinkovitega in dozorevajoči duši privlačnega čtiva. Fantje in dekleta, če le morete, nabavite si to prekrasno knjigo, ki je napisana le vam v razvedrilo.

Zvonimir Kosem: «Ej prijateljčki!...» Cena Din. 16.—). Zopet novo veselje mladim dušičam! Zanimive in otroškemu obzorju primerne povestice.

Zvezna tiskarna v Ljubljani je izdala: J. Vrchlycki: «Poroka Lukovškega grajščaka». (Iz češkega posl. Fr. Bradač. Cena Din. 6.—, vezana Din. 11.—). Zabavna veseloigra, prikladna tudi za male odre.

G. Hauptmann: «Potopljeni zvon». (Iz nemščine posl. A. Funtek. — Cena Din. 16.—, vez. Din. 22.—). Dramatska bajka, prvovrstna umetnina iz nemške literature.

Prosper Merimée: «Verne duše v vica-h». (Iz francoščine prevel M. Pretnar. — Cena Din. 9.—, vez. Din. 14.—).

Priporočljivo le zrelemu čitatelju.